

Sygn. akt II CSK 633/14

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa "E." Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w S.
przeciwko P. Spółce Jawnej K. G., A. B. w Ł.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z dnia 21 maja 2014 r., sygn. akt I ACa 214/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę
1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. - zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością - może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej przez powódkę skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Sformułowane w ujęciu strony skarżącej, na s. 2 i 12 skargi, zagadnienie nie odpowiada wymaganiu przewidzianemu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sprowadza się ono do dwukrotnego sformułowania dwóch obszernych pytań, których strona skarżąca nie opatruje odrębną analizą jurydyczną. Tymczasem zagadnienie prawne, skoro ma cechować się istotnością z punktu widzenia prawnego, to niezbędne jest wskazanie na jego jurydyczną istotę i uzasadnienie tego twierdzenia.

Również przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie została wykazana. Skarżąca nie wskazała bowiem przyczyny, dla której zachodzi potrzeba dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni przepisów art. 58 § 1-2 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c. oraz art. 410 § 1 w zw. z art. 405 k.c., ani też nie wyjaśniła na s. 2 oraz 12-13, na czym polega ewentualna rozbieżność w orzecznictwie co do wykładni powyższych przepisów. Dwa orzeczenia wskazane na s. 12 nie dowodzą istnienia rozbieżności w orzecznictwie co do wykładni tożsamyh przepisów.

Ponieważ skarżąca twierdzi także, że jej skarga jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta

oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna powódki nie przedstawia tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi, ponieważ odmienna ocena prawna strony od oceny dokonanej przez Sąd nie dowodzi oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Sposób sformułowania zarzutu wymagałby szczegółowej analizy, obejmującej także zbadanie okoliczności faktycznych pod kątem ich właściwej kwalifikacji prawnej. Skarżąca nie przekonała zatem o spełnieniu także i wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i art. 99 k.p.c. oraz na podstawie § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz. U. 2013, poz. 490).